„Acolo unde geometria devine rigidă, poezia îi oferă un orizont spre cunoaștere și imaginație.”
Ion Barbu

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

IULIE 2024

Expoziţie olărit

Roata vieții se-nvârtește peste timpul infinit,
Altă roată-nvârte lutul, roata pentru olărit.
Moștenire peste veacuri de la daci își trage vița,
Meșteșug ce nu se uită la Coșești și Poienița.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ

Adrian Mitroi

Președinte al L.S.R.
filiala Argeș

Cine are și cine nu are nevoie de cultură - lectură printre rânduri -

În perioada aceasta, perioadă pe care o trăim și o simțim cu atâta violență, o perioadă de tranziție care se manifestă pe toate planurile vieții noastre și care, chiar dacă vrem sau nu, ne influențează pozitiv sau negativ (oricum, nu ne lasă indiferenți) individualitatea a suferit, din păcate, o polarizare dusă la extrem, în ceea ce privește conștientizarea necesității educației și deci a culturii. Perioada este atât de lungă, încât am ajuns, unii dintre noi, să credem că nu mai putem scăpa de acest blestem!

Unii (cei mai mulți, dar, din păcate, cei mai puțin „puternici" și mai puțin vocali), susțin că fără acumularea cât mai multor informații (acelea care ne pot aduce independența în gândire și acțiune - cele care ne dau posibilitatea de a distinge binele de rău și adevărul de minciună), acelea care ajută la crearea unei culturi solide, bazată pe adevăruri universal recunoscute (cultura generală), nu putem avea o cultură lucrativă pentru fiecare individ care aparține unei mulțimi: societate umană; grup populațional; națiune-grup etnic; grup social ocupațional; familie.

Alții susțin, pe baza unor ipoteze (nu teorii, așa cum clamează ei), că planul cultural național (obiceiuri, sfaturi, tradiții, sărbători, arhitectură, religie, gastronomie etc) ar trebui să dispară și să fie înlocuit cu unul global, dictat și impus de... nu știu cine. Asta sună exact ca remarca mea despre arborarea, în zilele de importanță națională, a drapelului statului. Acesta este arborat pe toate clădirile de interes public, înafară de un singur tip: WC-ul public!

Adevărata cultură se construiește începând cu primii ani de viață (cei șapte ani de acasă), dar se menține și se îmbunătățește cu informații care trebuie acumulate, analizate, coroborate și folosite pe tot parcursul vieții (cât trăiește, omul învață!). Așa cum amintea și fratele meu Ahmed Jaber, în proiectul susținut la Centrul Cultural Pitești, numai educația din care rezultă o cultură generală solidă și care aduce plusvaloare ne poate feri de acțiunile de manipulare-dezinformare, acțiuni care au devenit din ce în ce mai mimetice, mai violente, mai dese și mai distructive.

Întrebarea care urmează, în mod firesc, după aceste panseuri este următoarea: cine are interesul să scadă calitatea și cantitatea culturii necesare supraviețuirii și perpetuării grupului populațional care deține (în mod legal) arealul actual aflat pe teritoriul țării noastre și de ce? Acesta este un subiect aparte, subiect pe care l-am tratat detaliat în volumul meu de eseuri intitulat „La început a fost cuvântul". Cert este faptul că procesul este în plină desfășurare și dacă nu vom lua măsuri drastice și rapide el va fi raportat ca fiind un succes deplin pentru cei care au numai de câștigat din acest genocid cultural românesc. Atenție! Acest fenomen de distrugere este interconectat cu negarea diversității de gen, de gândire, de mod de acțiune, de sex (masculin sau/și feminin), de clasă socială, de acceptare a raselor, a națiilor-etniilor, a diversității culturale, a celei de orientare de sex, de religie, de negare a familiei ca fiind baza societății umane.

Tragic este faptul că o parte din educatori (unii părinți) nu au înțeles că un procent important din educația noilor generații trebuie realizat în sânul familiei, pe baza tradițiilor și obiceiurilor specifice fiecărei nații-etnii. De fapt, acest fenomen apare, cu precădere, în sânul familiilor de etnie minoritară, cele care au ales să trăiască pe teritoriul unei alte nații care este recunoscută a fi majoritară. Succesul acțiunilor lor curajoase „de afirmare și menținere a identității" prin crearea artificială și ilegală de „legislație proprie" (sau mai tragic: crearea de areal independent bazat pe elemente etnico-culturale specifice!!!), depinde, în cea mai mare măsură, de toleranța nației najoritare (termen care ne este arhicunoscut deoarece este repetat până la obsesie - picătura chinezească). Iată cum acești „educatori" (părinții) au admis, din păcate sau din ignoranță (eu nu cred că un om bine informat ar fi făcut această greșeală) înlocuirea relațiilor familiale și familiare cu relațiile instituționale efemere (se schimbă odată cu schimbarea regimului). Motivul general invocat ar fi lipsa de timp (o temă falsă, de altfel).

În concluzie, dacă vrei ca grupul populațional din care măcar cu numele faci parte să meargă pe calea evoluției pozitive, trebuie să ai atenția concentrată și asupra educației, dar și asupra rezultatului pe care îl asigură aceasta: cultura. Pentru a putea repara greșelile (sau intențiile) trecutului, trebuie aplicată o procedură drastică, chiar dureroasă, de corecție (dar una care să conducă sigur către plusvaloare) pe termen lung, adică două, trei generații de lumină și adevăr. Din păcate, un orizont greșit poate duce la eșec educațional și cultural în mai puțin de o generație (generația = perioada de timp dintre nașterea unui individ și posibilitatea acestuia de a procrea; la om este de 15-16 ani).

Atenție educatori de toate categoriile! Responsabilitatea actului educațional reprezintă o acțiune de interes național. Rezultatul acestei acțiuni nu este imediat, rapid, ci roadele semințelor pe care le-ați sădit dumneavoastră apar după mulți ani, asta presupunând faptul că sunteți conștienți de „ogorul" pe care îl lucrați. Tocmai de aceea vă rog să considerați această responsabilitate ca fiind o sarcină divină (ascultare și smerenie, NU UMILINȚĂ), mai ales datorită faptului că, după atâția ani, numai conștiința dumneavoastră vă mai poate trage la răspundere.

Gheorghe Mohor

Avatar şi avataruri în arta literară

În dicţionarele limbii române cuvintele avatar şi avataruri semnifică procesul de „transformare neprevăzută în evoluţia unei fiinţe sau a unui lucru, ca fenomen de metamorfozare, clonare etc, ilustrând credinţa în metepsihoză". Amintim câteva din cele concludente: fantastica nuvelă eminesciană **„Avatarii faraonului Tla"** (teza de doctorat a lui **G. Călinescu,** criticul atribuindu-i titlul**), romanul „Adam şi Eva"** de **Liviu Rebreanu, „Nunta în cer"**, de **Mircea Eliade, romanele psihologice „Insularii" şi „Akassia" de Agache Catinca, „Ritmuri solare" (poezii) de Maria Monica Stoica,** alte numeroase scrieri purtând amprentele elementelor arhetipale în procesul de transformare a unei opere într-o altă lucrare originală, cum ar fi dramatizarea unui roman. Scriitoarea **Cristina Onofre** a creat o piesă de teatru prin folosirea unor pagini din proza scriitorului chinez Lu-Xun, purtând titlul: **„În noaptea aceasta nu e lună. În noaptea aceasta este lună".** Punerea în scenă a piesei ar fi un succes teatral şi o piatră de încercare pentru actorii distribuiţi.

Aşadar, în imaginarul literar românesc cu încărcătură arhetipală (mituri, legende şi basme) transformările devin izvoare de inspiraţie pentru scriitorii care, prin harul şi truda lor, realizează opere nepieritoare. Însăşi critica literară poartă amprenta transformării scrierilor în altă operă, după principiul arta din artă ia naştere, cu aluzie la „*arta pentru artă*" maioresciană.

În poezia **„Testament",** cu care **Tudor Arghezi** deschidea volumul **„Cuvinte potrivite**"(1927), aproape fiecare vers se află sub semnul transformării în altceva, iar cuvintele cu sonorităţi vulgare sunt aduse la rang artistic, adică estetica urâtului preschimbată în „ *frumuseţi şi preţuri noi".* Reproducem un fragment:

Ca să schimbăm, acum, întâia oară
Sapa-n condei şi brazda-n călimară
Bătrânii au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Şi leagăne urmaşilor stăpâni.
Şi, frământate mii de săptămâni
Le-am prefăcut în versuri şi-n icoane,
Făcui din zdrenţe muguri şi coroane.
Veninul strâns l-am preschimbat în miere,
Lăsând întreagă dulcea lui putere.

Interpretarea cuvântului „avatar" se regăseşte şi în poemul „**Pantheism**", din volumul „**Ritmuri solare**" al contemporanei noastre, **prof. Maria Monica Stoica:**

Un templu e pădurea toată
Ce înconjoară satul, ca un cerc vrăjit,
În care tainice divinităţi sălăşluiau odată,
Altare înălţând din loc în loc. Un mit...
Naiade ce ieşeau la răsăritul lunii
Şi îşi scăldau în raze trupul lor curat
Driadele ce-şi însemnau alunii
Unde aflai nuiaua, cu vârful fermecat.
Iar zeul Pan cânta pe-nalte dealuri
Schimbând-şi fluierele, ceas de ceas.
Cu sunet lin, ivit la intervaluri,

Un melos blând închipuia al fluierelor glas.
Focuri înalte se-aprindeau, peste ponoare...
Strămoşii mei, din veacuri de demult,
Ofrandă aduceau zeului Soare
Lumina o cinsteau în timpul de-nceput.
Având-ul pe Zamolxis zeu suprem, odinioară,
Pe Bendis-Artemis şi Selena, ori alte zeităţi,
Sărbătoreau solstiţiile, în iarnă şi în vară.
Trăiau, cu toată natura-n armonie, şi om, şi vietăţ
Se închinau străbunii mei la piatră, la copac sau munte,
Văzând un tainic **axis mundi** către cer.
Îşi făceau semn, cu degete-ntreite, pe pieptul lor şi-n frunte:
Pecetluiau cu Dumnezeu o legătură strânsă… Un mister!

„Un mister" e însuşi poemul, ilustrând istoria „unor veacuri de demult", de către cercetătorul ştiinţific, prof. Maria Monica Stoica, cunoscătoare a lumii antice cu toate legendele şi miturile acesteia. Prin volumul „**Paradigme literare"** , o alcătuire de studii critice, aprecieri și interpretări despre cărțile unor scriitori contemporani ardeleni, cât și despre corifeii criticii și artei literare din planul culturii naționale: **Titu Maiorescu, Eugen Lovinescu, Ion Petrovici, Simion Mehedinţi, Romulus Cioflec**, confirmă adevărul că și critica literară reprezintă rezultatul transformării operei analizate într-o altă operă, oferind cititorului un nou liman de lumină, cunoaștere și satisfacție sufletească.

Transformări miraculoase apar şi în arta plastică. Artistul metaloplastician **Constantin Samoilă**, aureolând în foiţă specială de cupru portrete şi elemente de inspiraţie etnografică, istorică şi religioasă, încântă ochiul vizitatorului la fiecare vernisaj. Expoziţia intitulată **„Fărâme de iubire**", impresionează prin metamorfozarea unor simple elemente ale naturii: ramuri, frunze, flori, în adevărate creaţii artistice, cu o imensă atracţie la public.Iar printr-o miraculoasă tehnică sculptează din foiţă de cupru chipurile făuritorilor de istorie şi cultură ale neamului românesc. Tot astfel,, fotoreporterul–poet **Alexandru Oprea** şi pictoriţa **Adina Romanescu** transformă arta fotografică, respectiv penelul şi şevaletul în adevărată istorie literară imortalizând chipurile pesonalităţilor culturale.

Întorcându-ne la poezie, găsesc salutar titlul ultimului volum de până
acum al poetei Alexandra Firiţă „ Visele pietrelor", din „Prefaţa" căruia citām:

„**Alexandra Firiță** *este ferm conștientă de puterea mântuitoare a poeziei, de magia cu care poate lucra arta luminând momentele întunecate ale existenței și dând sens deplin tuturor*: *„mâini calde catifelate mi-au atins visul/ care pulsa de la o viață la alta/ aproape uitată, închisă în mode / eram o bucată de stofă înainte de a ajunge în mâinile artistului / o bucată de stofă cu vise / am devenit o ființă cu un suflet viu născut din mâinile lui de lumină" („O bucată de stofă").* (**Sonia Sbolzani**). De altfel, întreaga operă poetică a distinsei compatrioate, trăitoare în patria lui Dante, este metaforice, iar dacă în viziune poetică pietrele pot visa, cu atât mai mult sculptorii, transformând piatra în chipuri umane, o fac să vorbească şi să ne privească.

Conchidem că avatarurile literare, dar şi ale artei plastice îmbogăţesc zestrea culturii naţionale.

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Credință

Credință te-ai depărtat de noi,
Pământenii au mare nevoie de tine,
Pace puțină, mai mult război
Când lumea ar vrea să fie bine.

În Evanghelii ai ascuns sfinții,
Chipuri pe vitralii colorate,
Pe cruci sunt răstigniți părinții,
Cu nume și povețe minunate.

Sărmanii lumii pe drumuri rămași,
Migranți după o coajă de pâine,
După o viață mai bună fac pași,
Nu știu ce le rezervă ziua de mâine.

Te rezemi de sălcii plângătoare,
Privind în zare după credință,
După învieri florale nemuritoare,
Sfințenie de-alint la suferință.

Credință rămasă în sărbătoare,

În duminici cu Sfinte Liturghii,
În iconostase deasupra de altare,
Ții slujbe cu-apariții în dioptrii.

Cu erotism cotidian înșeli lumea,
C-un țap de bere la Calul Bălan,
Creștinii să uite cum trece vremea,
Suferințele lor din timp cotidian.

Stea terestră

Stea terestră cu răsărit și apus,
Pe unde treci, ceva ai de spus
Te-ai născut pe lume în cuvinte,
Din străluciri de raze sfinte.

Dar al cerescului divin,
Nor de furtună pe senin,
Star cu lumină rece și fierbinte,
Nestins ne rămâi în minte.

Stea călătoare cu suflet mare,
Te-ai hrănit din frământare,
Din povești la drumul mare,
La Univers dându-i splendoare.

A flori de piersic miroși mereu,
Pe scena lumii la apogeu,
Olimpul ți-e casa, iubitule Zeu
Eul tău sclipind în Ateneu.

Înalt de cer ți-a dat aură,
Lumină înmugurită pe ramură,
Deștelenit în raze de natură,
Bătăi de inimi fără armură.

Astră măiastră, poveste fără sfârșit
Când și când aprinzi un chibrit,
Lumea să știe că n-ai adormit,
O stea călătoare ești în infinit.

Sfântă Lumină

După lumină aleargă privirea,
După iubire și gândul bun,
Pe cărări caută mântuirea,
Prezentul îl leagă de străbun.

Lumină Sfântă, călăuză de pași
Fără tine n-ar fi viață,
Biruitoare peste vrăjmași,
În lipsă irișii nu fac sământă.

Între creștini cobori din veșnicie,
Lumina Învierii, renaștere, culoare
Hrană de suflet și bucurie,
Mergi mai departe după soare.

Nepieritoare, mângâietoare, boare
Speranță pe cărări cu ispite,
De Paște înverzită-n splendoare,
Ceremonie, nimeni n-o să te imite.

Sfântă Lumină arzi și ești scut,
De la-nceputuri de cer definit,
Lacrimi, surâs strângi în sărut,
Suflete vii însoțești prin infinit.

Praf în ochi

Praf în ochi trimite deșertul Sahara,
De departe, de peste mări și țări
Pe meleaguri mugurite de Zghihara,
Din care vin se bea tot anul.

Din tipar ies capricii pe coline însorite,
Din joben scoase de marii astrali,
Peste puterile minții ce-și vede de iubite,
Prin hățișuri pământene cu papagali.

De praf sătui și de noroiuri terestre,
Gânduri zboară după vitrine străine,
Spre Paris, Londra, Roma și alte ferestre,
Visuri în căutare de căi levantine.

Praf saharian spulberă vântul în zări,
Aici te-ai oprit crezând că-i mai bine,
Fără să știi că țărână avem pe cărări,
Viața cu mers nedrept pe serpentine.

Nori toxic întunecă soarele pașnic,
Caracatița deșertului în haos aruncă natura,
Visătorii pământeni cu gânduri la praznic,
Așteaptă minuni sfinte să dea Scriptura.

Pulbere de vreme pe file îngălbenite,
De pe Nil cu faraoni împământeniți de veac,
Sahara așează peste coline însorite,
În Dacia Felix, divinul din sânge de dac.

PR. PROF. DR. *Theodor Damian*

Participarea noastră în Biserică la Învierea Domnului

Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, anticipând învierea noastră, face legătura între imanent şi transcendent, între cele de aici şi cele de dincolo, între locul în care suntem şi cel în care suntem chemaţi a fi,potrivit chiar cuvintelor Mântuitorului: „Veniţi binecuvântaţii Părintelui Meu şi moşteniţi Împărăţia care v-a fost gătită vouă de la facerea lumii” (Matei 25, 34).

Chemarea spre dincolo implică transfigurarea, recrearea naturii umane după modelul dintâi când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său şi cu posibilitatea dobândirii asemănării cu El.

Această transfigurare este în mod explicit semnalată de Sf. Ap. Pavel când le scrie corintenilor despre învierea trupurilor că „se seamănă trup firesc şi înviază trup duhovnicesc” (I Cor. 15, 44), iar aceasta prin Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în noi şi care L-a înviat şi pe Iisus din morţi (Rom. 8, 11).

Se înţelege că Învierea Domnului reprezintă dovada biruinţei vieţii viitoare asupra celei de acum, deci temelia nădejdii noastre mântuitoare.

Prin credinţa în Înviere suntem astfel înscrişi şi angajaţi într-un eveniment care ne copleşeşte şi ne depăşeşte şi care este darul expres al lui Dumnezeu pentru noi.

Cu alte cuvinte ca semn al unei alte vieţi, al unui alt fel de existenţă de care însă suntem capabili *(homo capax infiniti)* dar numai în şi prin Hristos Domnul, Învierea Sa ne face să conştientizăm această capacitate şi să ne aprindem în suflet dorul de Dumnezeu, Cel care dă viaţă morţilor, cu speranţa arzătoare în împlinirea lui finală, sau cum spune Sf. Ap. Pavel, speranţa de a vedea ceea ce încă nu se vede (Rom. 8, 24-25).

Această speranţă se trăieşte însă în mod plenar în Biserică, trupul Domnului, casa lui Hristos. Noi aparţinem acestei case, acestei familii. Aici deci se plămădeşte, se întreţine şi se celebrează speranţa noastră mântuitoare.

Biserica înseamnă legătura între timp şi eternitate dar şi tranziţia de la o dimensiune existenţială la cealaltă. altfel spus, în Biserică, prin Învierea lui Hristos, viaţa viitoare îşi face simţită prezenţa în viaţa de aici.

Biserica adună trupuri separate şi le aşează într-un singur trup, al Domnului Hristos celui înviat din morţi pentru noi şi pentru a noastră mântuire. Ca trupuri separate suntem fiecare ca o piesă dintr-un puzzle sau dintr-un motor şi existăm, desigur, dar nu în plinătatea capacităţilor noastre şi mai ales a menirii noastre. Dar adunaţi împreună de Duhul Sfânt în Biserică, şi nu la întâmplare, ci după vocaţia fiecăruia, aşa cum spune Sf. Ap. Pavel (Efeseni 4, 11-12), după darul pe care fiecare l-a primit de la Dumnezeu, abia atunci existenţa noastră capătă sens deplin reprezentând în mod autentic şi adecvat avant-gustul Împărăţiei lui Dumnezeu.

Aşadar precum Duhul Sfânt s-a coborât peste Sfinţii Apostoli la Cincizecime în mod individual dar pe când erau ei împreună, la fel şi în Biserică unde împreună formăm trupul Domnului Hristos şiundeputem anticipa şi pregusta Împărăţia lui Dumnezeu. Şi aşa cum Domnul Hristos a venit pentru toţi oamenii şi toţi cei ce cred în El formează o unitate, la fel, Învierea Sa deschide perspectiva învierii pentru fiecare în parte dar atâta vreme cât fiecare rămâne în unitatea întru El, aşa cum Însuşi s-a rugat Tatălui „ca toţi să fie una” (Ioan 17, 21).

Învierea Domnului implică două aspecte fundamentale ale vieţii noastre creştine: *anticipare* şi *participare* iar acestea se pot trăi plenar numai în Biserica Sa. Aceasta, fiind trupul comun al credincioşilor formaţi şi re-formaţi ca trup al lui Hristos, este singura formă existenţială în care în mod permanent se anticipează Împărăţia, iar anticiparea se împlineşte şi se concretizează în şi prin participare.

Această participare la viaţa în Hristos şi mai ales la Învierea Sa se înfăptuieşte în Biserică prin Sf. Taine încununate de sfânta şi dumnezeiasca Liturghie unde ne împărtăşim în mod concret şi real, fizic şi spiritual cu trupul şi sângele Domnului nostru înviat din morţi.

De aceea Biserica este duminica sufletului, duminica fiind ziua Învierii lui Hristos, tocmai pentru faptul că în această zi se recapitulează Învierea Sa, aceasta fiind adusă în mod concret la îndemâna credincioşilor pentru ca prin participare, prin împărtăşire, aceştia să se confirme iară şi iară ca fiind parte din trupul unic al Mântuitorului nostru.

Dar dacă Biserica este duminica sufletului, ea este totodată şi sufletul duminicii în sensul că orice am face noi în această zi desărbătoare, de odihnă, rămâne marginal şi nesemnificativ dacă nu este centrat pe rugăciunea liturgică, pe ceea ce Biserica oferă şi înfăptuieşte, prin harul Sf. Duh în cadrul Sf. Liturghii, chiar în ziua Învierii Domnului: împărtăşirea cu trupul şi sângele Său.

Participarea noastră la viaţa Bisericii implică şi o tensiune între bucuria de a fi primit, prin Învierea Domnului, posibilitatea dobândirii Împărăţiei şi frica de a nu pierde acest dar dumnezeiesc. De aceea participarea trebuie să fie activă şi constantă, să fie o stare, un mod de a fi, şi nu un act ocazional.

Iisus a murit pentru păcatele noastre iar acest lucru trebuie asumat personal de către credincios căci mântuirea este sinergie, conlucrare, iar asumarea se face atunci când credinciosul „moare păcatului” cum zice Sf. Ap Pavel (Romani, cap. 6) şi astfel devine pregătit pentru înviere. Aşadar trăind în Biserică învăţăm să trăim cu faţa spre înviere înţelegând că Învierea Domnului reprezintă dovada biruinţei vieţii viitoare asupra celei de acum, deci temelia nădejdii noastre mântuitoare. De aceea nu încetăm a cânta şi a propovădui că

„Hristos a înviat din morţi
Cu moartea pe moarte călcând
Şi celor din morminte viaţă dăruindu-le”.

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

„Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.''

(continuare din cronica literară)

Nu numai refacerea alegorică a unui traseu se întâmplă în paginile acestei cărți, ci și faptele redate în limbaj simplificat, dar cu o bogată încărcătură antropologică. Mereu prezentă e dragostea femeii care așteaptă, cum prezentă e și povestea în propria spunere, ca la Vargas Llosa, în propria transmitere prin viu grai sau, mai subtil, în sugerare: „El privește pe fiecare în ochi și-i dăruiește/ o anumită poveste" (Trecând prin fața casei lui Kambot Mokuba, p. 70). Despre spunerea de sine e, de fapt, cartea Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau) , -o referențialitate. Spunerea adică despre camuflarea funcției autoreferențialitate înseamnă acuitate a unor simțuri în ciuda aparentelor pierderi a altora, ca și cum poezia însăși și-ar ascuți dicțiunea, acolo unde vrea să suplinească un gol și unde sunetele ei, nevăzute de nimeni, se adună în enclave: „Degetele îi tremură pe arcuș./ Vioara cu coadă lată și cu trei strune/ e o prelungire firească de sunete,/ de sunetele inimii lui arabe./ Al-Sami e orb./ Un glonț i-a izbit capul./ Era pe munte cu caprele lui./ Cânta ca și acum./ De atunci i se spune Al-Sami – „Auzitorul"./ El se oprește acolo unde sunetele se odihnesc" (Al-Sami, p. 86). Așa arată traseul spre origini, ontologic, filogenetic și textual vorbind, în volumul de versuri ,,Să mergi călare./ Să întinzi arcul./ Să spui adevărul'' al Cristinei Onofre (Christine Bernadette Rousseau).

Adrian LESENCIUC-scriitor**, președintele** filialei Uniunii Scriitorilor din România-filiala Brașov

Poeziile fac parte din **cartea „Să mergi călare. Să întinzi arcul. Să spui adevărul.''** Editată la editura „TracusArte''-București

Cranii, mlaştini, elefanţi…

La intrarea în cele câteva sate,
nouă cranii înălbite de vreme şi soare,
înfipte în nouă prăjini, anunţă războiul.
Într-o mlaştină îngustă,
o ceată de elefanţi aşteaptă.
Sunt elefanţii
care vor porni la îndemnul stăpânilor.
Sunt elefanţii
care vor pleca din aburul mlaştinilor
pentru a călca-n picioare ţinuturi necunoscute.
Întoarcerea acasă va fi triumfală.
Mlaştinile îi vor răsplăti
cu ochi curioşi ieşiţi din adâncuri,
cu aburi de răcoare,
cu egrete ce leagă apele de maluri.

Cunoscându-i pe Uledi, Asmani si Kalulu

Cu ochiul din frunte,
locomotiva de lemn pătrundea-n pădure
tăind un tunel
prin mulţimea fluturilor de noapte şi de aer.
Întâi ţipă o cucuvea,
apoi sirena.
Calea ferată se întinde
pe sub cuiburi de păsări
care privesc
molateca trecere a locomotivei,
ferestrele vagoanelor
ca nişte evantaie deschise de vânt.
Uledi, Asmani şi Kalulu
simt în cerul gurii uscăciunea aerului feros
lăsat în urmă de bătăile de aripi ale fluturilor.
Aleargă în faţa locomotivei şi în urma locomotivei.
Ei caută un fluture cu înscrisuri pe aripi.
Ba-wan-tua le-a spus că există un fluture
pentru fiecare destin omenesc.

Uledi, Asmani şi Kalulu cred că vor avea acelaşi destin.
Ei caută un singur fluture.
Fluturele cu înscrisuri pe aripi apare la venirea zorilor,
coboară din cer, planează deasupra pădurii,
loveşte o rază,
şi raza se umple de polen...
Fluturele ştie legenda tribului Mbu.
Fluturele e chiar legenda tribului Mbu.
El le-a prezis de multe ori destinul.
El, împreună cu Ba-wan-tua, vrăjitorul satului.
*Ba-wan-tua – vrăjitor

Scurtă poveste despre Zahrimakta

Masikambu, iubitul ei rânduit de astre,
se întoarce cu vânatul pe umeri.
Picături de sânge curg pe pielea bărbatului.
Zahrimakta fuge pe câmp.
Picioarele îi sunt fierbinţi.
Şi trupul îi e fierbinte.
Are înfipte în inimă o sută de săgeţi.
Săgeţi de teamă şi de iubire.
Soarele aruncă şi el cu săgeţi.
Zahrimakta ştie că uneori şi luna aruncă cu săgeţi
după femeile care se tem de dragoste,
în nopţile când silueta unui femei-leopard
se arată trecând peste coline.

Maduba îşi face un instrument

Maduba culege un fruct.
Coaja e rotundă cu piele aţoasă,
o piele puternică.
E un fruct cât pumnii lui puşi laolaltă.
Maduba pune coaja într-un cuib de păianjen
care ţese un fir gros.
Culege alt fruct.
Îl pune în cuibul altui păianjen care ţese un fir subţire,
apoi un alt fruct, şi un altul...
Apoi aşteaptă. Păianjenii ţes o pânză de sunete
în fructele cu piele aţoasă.
Maduba îşi construieşte un instrument miraculos.
E un instrument cu sonorităţi de lună coborâtă în nisipul deşertului.
Un instrument venit direct din lumea nigeriană a inimii lui Maduba.

Aflând de la bătrâni despre somalezii Kabero şi Wamai

1

Wamai mulge o capră găsită pe munte şi-i bea laptele.
Pietrele pe care se aşează sunt calde. Au formă de ouă.
Capra rătăcită din turmă este a lui Kabero, fiul lui Wainaina.

2

Kabero îl găseşte pe Wamai bând laptele caprei lui.
Ia o piatră rotundă. Îl atacă.
Wamai pune şi el mâna pe o piatră.
Se lovesc.
Kabero înclină capul lui Wamai până la una dintre pietre.
Wamai simte căldură sub tâmplă.
Se gândeşte la ouăle pasărilor, ouă calde, azurii.
Kabero dintr-o lovitură sparge capul lui Wamai.
Un firicel roşu se prelinge pe piatra caldă.
Kabero îşi ia capra şi plânge.
Capul lui Wamai s-a spart mai uşor ca o nucă de cocos.
Kabero fuge. Cu capra de zgardă.
Nu se va mai întoarce acasă.
De acum va fi un fugar, un animal sălbatic.
Va hrăni capra şi-i va bea laptele.
Corpul lui Wamai va aparţine vulturilor şi hienelor.
Sufletul lui, ceţurilor.

3

O kyama*. Bătrâni slabi, cu trupuri aproape plutitoare
se strâng să stabilească pedeapsa pentru moartea lui Wamai.
Aripile lor deprinse cu aerul şi cu moartea
ridică la cer incantaţii pentru sufletul copilului.
Stau chirciţi. Mestecă tombacco.
Scuipă în palme şi frământă un lut auriu.
Modelează trupul lui Kabero.
Îi sfărâmă ţeasta. Soarele arde ţeasta de lut.
Ţeasta se crapă. Vântul suflă uşor.
Bătrânii vorbesc.
Mănâncă fripturi de capră, de oaie şi vorbesc.

**kyama – adunarea bătrânilor în Somalia*

Constantin Teodor Craifaleanu

Ce este Poezia?

Ce-i Poezia? Cine știe?
S-au dat *atâtea* definiții...
Eu nu am astfel de ambiții,
Dar mă-ntreb: Ce-ar putea să fie?

O hrană-a sufletelor triste?
Balsamul ochilor în lacrimi?
Un leac al propriilor patimi
Și-al gândurilor fanteziste?

Stropul de rouă ce dezmiardă
Un fir de iarbă însetat?
Sau asfințitul inflamat
Când cerul parcă stă să ardă?

E dâra fină de beteală
Lăsată de o stea căzândă?
Sclipirea din privirea blândă
Care te vindecă de boală?

Fiorul unei serenade
Ce-ți face pielea de găină,
Când raza dulce de lumină
Din Lună drept în piept îți cade?

Pădurea când își schimbă haina
Rece, cu o rochiță verde?
Vraja iubirii care-și pierde
Puterea, când dispare taina?

Sau macii înfloriți în marea
De grâne aurii pe câmpuri,
Când zbori zâmbind spre alte timpuri
Pe căi ce ți le dă visarea?

Sau mingea roșie din valuri,
În diminețile la Mare?
Ori bogăția de covoare
Țesute Toamna peste dealuri?

Sau sita cerului când cerne
Hlamida albă peste lume?...
...Au toate-acestea vreun nume?
Eu doar întreb. Nu pot discerne.

Șapte zile de iubire

Iubita mea de miercuri și de joi
Și poate, câteodată, și de vineri,
Când Toamna-și ninge frunza peste noi,
Să ne-amintim c-am fost odată tineri...

Și-n noaptea de duminică spre luni,
Când galaxia încă dormitează,
Să ne simțim ca viitori străbuni,
Care în jurul Terrei gravitează.

Iar marți, când sunt acele ceasuri rele,
Să ne plecăm privirea în pământ,
Să nu mai strănutăm în praf de stele,
Iar tu să fii o sfântă, eu un sfânt.

Dar sâmbăta, ah, sâmbăta când vine,
Nimic nu-i nepermis pentru noi doi
Și-ntregul Univers ne aparține,
Iubita mea de miercuri și de joi!

Dulce chin

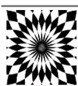
Dulce chin, dulce povară
Este truda la Cuvânt,
Când te rogi Duhului Sfânt
Nopți întregi, iarnă sau vară,

Să-ți deschidă fișierul
Fără fund și fără margini,
Plin cu vorbe și imagini
Care ascund Adevărul...

Iar tu cauți în neștire
Cuvântul care-l *exprimă*,
Alături de ritm și rimă...
Și-ți pare că n-ai ieșire,

Că te-afunzi în labirintul
Din care doar cei aleși
Îți pot spune cum să ieși
Pentru-a șlefui Cuvântul.

Dar când după trudă multă,
Vezi zâmbindu-ți câte-o rază,
Simți că Sfântul te veghează
Și-atunci inima-ți exultă.

Loreta Din
Membru al L.S.R.-Argeș

Nu-mi amintesc!

Nu știu ,nu-mi amintesc
dacă ți-am spus,
Că azi îmi ești mai mult,
Mai mult ca ieri.
Iarna blândă în ger supus
umbră în umbră îngemanate,
Ochii picurați cu rouă,
mările pierdute-n veri.

Nu știu, nu-mi amintesc
dacă ți-am spus,
Cât de curat și
sincer te iubesc,
Că-n dimineți mi-ești
zâmbetul divin,
Din universul dăruit
Suave slove împărtășesc.

Nu știu,nu-mi amintesc
dacă ți-am spus,
Cât de frumos
te văd în lumea mea,
C-aș da mai mult decât
am dat vreodată,
Să îmi rămâi etern așa.

Nu știu, nu-mi amintesc
dacă ți-am spus.
Ce mai contează?
Voi spune iar... și iar.... să știi!
Dintre Luceferii de sus
Nepământesc
Te voi iubi!

Nu știu, nu-mi amintesc
dacă ți-am spus.
Rămâi un veșnic răsărit
În nesfârșitul meu apus!

Visul unui zbor

Pasărea tristă
A încetat să cânte.
E prinsă-n colivia
durerii.
Nu mai vede cer,
Nu mai vede soare,
Se stinge în lumina
Tăcerii!
Rămân numai
triluri zdrobite
între gratii,
Dincolo de ele
E teama îndoielii.
Se zbate frenetic
În taina absurdă a
Durerii.

Smulge penele
Cu ciocul de os.
Colivia e strânsă
Pe trup de răni
Încercat,
Cu aripa frântă
O smulge pe-a doua.
Pasărea tristă
Se stinge
În colivia durerii,
Visând c-a zburat!

Atât de noi

Și dacă eu
Și dacă tu,
Atât de da,
Atât de nu,
Atât de mult
Și de puțin,
Atât păcat,
Atât divin.

Și dacă eu
Și dacă tu,
Atât de jar,
Atât de ger,
Atât de clar
Și-atât mister,
Atât de nor
Și de senin,
Atât păcat,
Atât divin.

Și dacă eu
Și dacă tu,
Atât atras,
Atât respins,
Atât aevea,
Atât vis,
Atât de dulce,
Atât venin,
Atât păcat,
Atât Divin.

Și dacă eu
Și dacă tu,
Iubim același da,

Acelaşi nu,
Şi dacă tu
Şi dacă eu,
Atât de noi,
Atât de doi,
Atât iubiţi,
De Dumnezeu!

Simona Vasilescu
Membru al L.S.R.-Argeş

Se naşte, se naşte

Solară iubire,
Plecată din Unul,
Extinsă în Cosmos,
Cu lemnul sfinţit!
Din muguri cu fluturi,
Călcâiele saltă
În lacrima ierbii
Ca dar înmulţit.

Semnale nocturne
Aruncă veşminte
Cu fumuri de smirnă
Şi tori rugători,
Cu dragoste plină,
Bărbat şi femeie
Vibrează ca Unul,
Eterni zburători.

Un cor de-nălţare
Ecoul grăbeşte,
Crescendo, pământul
Revine fertil,
Sămânţei îi creşte
Burtica în mamă,
Se naşte, se naşte
Din nou un copil!

Jocul luminii

Umbrele de ploaie
Cu aripi de flori,
Mă-ndeamnă vibrante
S-alerg prin culori,

Umbrele de soare
Cu aripi de cer,
Îmi picură viaţa,
Fluidul mister

Lăsând labirinturi
Prin care-am trecut,
Primind, iar, prezentul
Ca la început.

În spaţiul din clipa
Cristal-Diamant
Sporeşte prezentul
Admis, fascinant,

Creaţia ploaie
Cu rost, hidratând,
Creaţia soare
Cu trupul arzând!

Ca joc al luminii
Pe noul pământ,
Fecioară sunt iarăşi,
Luându-mi avânt!

Soare

Păşeam în stropii portocalei
Timpul
Şi lunecam prin somn
Înspre oranj.
Un loc de-ndrăgostire
Mă oprise
Să urmăresc prezentul
Ca melanj
Al dimineţii
Ce tresare-n somn,
Al mijlocului zilei
Aburit,
Privind spre înserarea
Violet
Şi noaptea
Spre un loc
Nepovestit.
Tot căutam
Să te atrag zâmbind
Ca flacăra
Pe creanga de safir,
Să repornim galacticii
Din noi,
Înfloritori cu flori
De trandafir.
Mă însoţeşti,
Te ştiu de-atâtea vieţi,
Eşti Soare, Paradis
Nedespărţit
Şi merg cu voalul nunţii
Peste tot
Sporind iubirea-n suflet nesfârşit!

Vasile I.Munteanu -*Membru al L.S.R.-Argeș*

Sovata

O serie de hoteluri în Sovata, reprezentative, cum ar fi Hotel Sovata, Danubius, Brădet, Aluniș, Făget, oferă o cazare și un tratament excepțional.

Cazarea se mai poate face și la numeroase vile, iar în stațiune există numeroase terase, restaurante, disco-teci, baruri, săli de jocuri și posibilități nenumărate de a face excursii și drumeții, cinematograf, săli de lectură și multe alte posibilități de recreere. Excursiile pe Dealul Cireșelul sau la Muntele de Sare sunt câteva dintre opțiuni.

Sovata a intrat destul de repede în folclorul românesc, astfel că au apărut slogane: „Du-mă, mamă, la Sovata, să-l cunosc și eu pe tata!”.
Turiștii abundau în stațiune mai ales în sezonul estival. Veneau foarte multe femei să-și trateze sterilitatea cu apele binefăcătoare ale locului, asociate cu tratamente ginecologice. Dar adevărul mascat era altul. În stațiune era o puternică unitate militară, cu soldați puternici și sănătoși, care își dădeau din ce în ce mai mult concursul la creșterea natalității, prin tratarea naturală a sterilității. Cu toate că soldații stăteau în condiții precare, femeile venite la tratament în stațiune le îndulceau traiul. Erau tineri, sănătoși, și majoritatea femeilor venite la tratament nu-i refuzau. Multe dintre ele plecau din stațiune gravide, susținând că tratamentul și băile în Lacul Ursu au făcut minuni. Dar nimeni nu pomenea de „tratamentul” suplimentar de care ele beneficiau. Lacul Ursu rămânea un miracol al tratamentelor, fiind completat în secret de virilitatea soldaților. Practic ei beneficiau de plăceri sexuale în compania femeilor care, timp de 21 de zile cât stăteau în stațiune, uitau de faptul că sunt căsătorite, de etică și moralitate. Principiul era „Scopul scuză mijloacele.”

Mai erau și alte slogane care circulau: „De când a fost la Sovata, nu mai e virgină fata”. sau „Bine este la Sovata, unde-i fericită fata.” Unele se refereau la militari, ca personaje: „La Sovata, la Sovata, unde face Nicu armata”. Apăruse chiar și un cântec, intitulat „La Sovata, la Sovata, unde-i fericită fata”, cântat de formația Cindy Cat.

Stațiunea beneficiază și de o serie de lăcașuri de cult, cum ar fi: Biserica Sfânta Treime, Biserica Romano-Catolică, Biserica Ortodoxă din Lemn, Biserica Adormirii Maicii Domnului, Biserica din Lemn Schimbarea la Față. Mai există Biserica și Parohia Reformată, care este și monument istoric.

Biserica din Lemn „Schimbarea la Față” a fost construită în anii 1931-1932 de meșterii locali Ioan Vadaș și Ludovic Duca. A fost pictată în 1936 în tehnica Tempera de Aurel Ciupe. Fiind biserică greco-catolică, în prezent este folosită și de ortodocși.
Biserica Romano-Catolică „Sfânta Treime” a fost construită între anii 1870-1875, iar parohia datează din anul 1630.

În extremitatea estică a județului Mureș, în Depresiunea Praid – Sovata, la poalele Muntelui Gurghiu se află un lac de munte din Carpații Orientali.

Zona este formată din aglomerații vulcanice și masive de sare, care au luat naștere prin exploatări de sare, iar gropile au devenit lacuri, o salbă de lacuri, cum ar fi Lacul Aluniș, Lacul Paraschiva, Lacul Mierlei, Lacul Roșu, Lacul Verde…

De remarcat că masivul de sare din apropiere este acoperit cu un strat gros, argilos.

Pădurea alcătuită din stejari, goruni, paltini, plopi, jugastru, cireși și vișini sălbatici, meri pădureți, sângeri și altele completează peisajul locului.

Fauna este reprezentată de o varietate de specii de mamifere, păsări, reptile, pești. Se pot întâlni aici cerbi, căprioare, capra neagră, lupi, mistreți, urși și alte specii. O atracție deosebită o reprezintă Muntele de Sare, situat în spatele Lacului Roșu.

Am ales stațiunea Sovata, fiind atras de peisajul original, ca loc de agrement și un eventual tratament balneofizioterapeutic.

În centrul stațiunii se află cel mai mare lac heliotermic din Europa, Lacul Ursu. Apa din lac reprezintă principala bază de tratament în tratarea afecțiunilor deja menționate. Concentrația de sare este atât de mare, încât te ține la suprafață.

Deși atestarea documentară a lacului este din 1597, cu acte în regulă a intrat în circuitul terapeutic în anul 1850.

Lacul Ursu este supranumit Marea Moartă a Transilvaniei, deoarece la adâncimea de 18 m și la concentrația mare de sare nu trăiește nicio vietate. Comparația cu Marea Moartă din Israel ar fi binevenită numai prin prisma unor asemănări. La suprafață există un strat subțire, de 10 – 15 metri, de ape dulci, provenite din precipitații și de pe versanții muntoși din vecinătate. Acest strat focalizează ca o lentilă razele soarelui către structurile de salinitate, încălzind la 1 – 1,2 m apa, numit stratul mezoterm. Vara acest strat poate atinge temperaturi de 45º C.
În afară de băi, se poate face și plajă, pe posta-mente amenajate din scândură.

(Va urma)

Alexandru Oprea

Apa-i viață!

Apa-i viață, bogăție, înțelept au scris poeții,
Nor de viață, taină sfântă, apa e Esența Vieții.
Un altar de apă vie, memorează și trăiește,
De la Rai vine izvorul, e divin și mântuiește.

Apa-i darul de la ceruri, din abis, e apă vie,
De n-ar fi, n-ar fi nici viața, planeta ar fi pustie.
În revers, de-i tulburată, știm povestea cu-o canoe,
De pe vremi, pe când potopul clătina ARCA lui Noe.

În mitologii se scrie despre creaturi anume,
Din a apelor enigme cu-animale submarine,
Despre TRITON, despre HIDRĂ, de faimoase
NAIADELE,
Despre zei ori monștri sacri și ingenue SIRENE:

Un apostol amintește drept simbol divin și sfânt
Cum IISUS face minunea "băii apei prin cuvânt",
Cartea sfântă dă chemarea tuturor și de îndată,
Însetații primesc darul apei sfinte fără plată.

Și IOAN ne dă de știre: apa-i sfântă ca aghiasma,
De o bei, devine sânge, ca la mir îi simți mireasma,
Nu ai sete, devii râul, ești tu apă ce țâșnește,
Pentru viață-n veșnicie cu divinul te unește.

Harap Alb bea apă vie pentru forță, energie,
Și tot el învinge moartea, înviat cu apă vie.
Legendă-i fântâna vieții, apă sfântă tonică,
De o bei cu rugăciune, câștigi viață veșnică.

Apa-i viață, e divină, apa e Esența Vieții,
De la Domnul e izvorul, înțelept o spun profeții,
Lăsați norii să danseze, să ne-aducă apa sfântă,
De-o păstrăm nealterată, Domnul o binecuvântă!

Grăbește-te încet!

Trăim secolul vitezei și visăm spre infinit,
Agitați, ne pierdem simțul și măsura, negreșit.
Caută să-ți găsești calmul, pentru viață ai respect,
Doar o inimă îți bate, tu "grăbește-te încet"!

Rămâi calm, ascultă-ți gândul, nu te avânta-n deșert,
Te poți pierde printre dune, tu "grăbește-te încet"!
Nu spera, forțând destinul, totu-i relativ, incert,
Certă-i doar clipa trăită, deci "grăbește-te încet"!

Să nu crezi că tu ești totul, te înșeli, e doar un vis,
Nu vei fi stăpân al lumii și nici zeu în paradis.
Rămâi doar stăpân pe tine, urmând drumul înțelept.
Viața ta va fi senină "de te vei grăbi încet".

Sigur, este prea frumoasă și n-o irosi aiurea,
Gustă-i pe deplin dulceața și alin-o cu iubirea,
Dă-i ce-ți cere, fericirea, în cinstire și respect,
Zâmbet vei avea pe buze "de te vei grăbi încet".

Totu-i ritm, un puls ce bate, ca și biții la computer,
De dai click în softul vieții, crești semnalul de la router,
Nu forța, sufletu-i scaner, este viu și mereu zvelt.
Nu-l grăbi, intri-n eroare, deci "grăbește-te încet"!

De-ai ajuns la senectute, n-ai motive să fii trist,
Doar te mângâie nepoții, fi-le clown umorist,
Înțelept cum îți stă bine, bunic sobru și atent,
Vei atinge centenarul, "de te vei grăbi încet".

Muritor în palma sorții fără urme de regret,
Dacă astăzi ești în viață, sigur "te-ai grăbit încet".

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Fă-mă, Doamne, ce n-am fost

Fă-mă, Doamne, ce n-am fost,
Mugur înverzit cu rost,
Fă-mă rouă printre flori,
Să renasc mereu în zori!

Fă-mă lacrimă de ploaie,
Spicul ce în lan se-ndoaie,
Râu de munte răcoros,
Să-Ți murmur un vers duios!

Fă-mă, Doamne, vânticel,
Mângâind un ghiocel,
Fă-mă salcie pletoasă,
Ție veșnic credincioasă!

Fă-mă neclintită stâncă,
Marea-albastră și adâncă,
Fir de iarbă necosit,
Lac cu nuferi, liniștit,

Fă-mă o pană ușoară,
Ce către-nălțimi ea zboară,
Fă-mă mac care dogoare,
Să-ți stau Ție la picioare!

Fă-mă lună, carul mare,
Nectarul dulce din floare,
Luna mai cu liliac,

Să îți fiu mereu pe plac!

Fă-mă, Doamne, cer senin,
Zbor de rândunele lin,
Fă-mă timp făr-de sfârșit,
Soare blând în răsărit,

Fă-mă floare de cais,
Speranță-mpletită-n vis,
Flori de câmp prinse-n buchet,
Iar Tu să mă ții la piept!

Fă-mă, Doamne, o colindă,
Busuiocul prins în tindă,
Fă-mă-amiază răcoroasă,
Când vin oameni de la coasă,

Fă-mă o eternitate,
Aștri care ard în noapte,
Fă-mă, Doamne, colț de stea,
Să pot sta în dreapta Ta!

Decât ploaie, floare, pom,
Tu mai bine fă-mă Om,
Dă-mi răbdare și credință,
Să-nving orice neputință.

Fă-mă cum ai vrea să fiu,
Să nu fie prea târziu,
Fă-mi o inimă blajină,
Să urc trepte spre lumină,

Și-ascultând al Tău cuvânt,
Să-mi port pașii pe pământ,
Și-atunci când va fi să pier,
Să-mi deschizi o ușă-n Cer!

Ion Alexandru-Dâmbovnic
Membru al L.S.R.-Argeș

VRERE EMINESCIANĂ

Vreau să fiu în rând cu gloata
(Și-asta de demult o vreau),
Dar tot altfel mi-o ia roata
Gândurilor, pe alt șleau.

Prea ades aud minciuna
Și aproape peste tot;
Amară-i ca mătrăguna
Și-a sorbi din ea nu pot.

Cum să înghit nedreptate,
Acceptând ceva injust,
Când eu cer sinceritate
Chiar și-n gândul cel mai frust?

Cum să-mi pun stigmat pe frunte
Și să-nvălui adevarul?
M-aș împovora c-un munte,
Întristându-mă răspărul.

--Dați-mi pace, voi, deprinșii
Cu gândire-ades piezișă,
Nu m-afla-veți printre-nvinșii
Voștri, că nu-s o pastișă.

Am scris ”Odă”(-n metru antic),
Versuri cu rime de aur,
Visător etern romantic
Fără a râvni vreun laur.

De ursita mea condus,
Trec peste zisele voastre,
Fiindcă locul meu e Sus,
Viu Luceafăr printre astre.

E DOAR FĂRĂ DE PERECHE

Ia-floare de câmpie,
Albă ca de crin petală,
Demnă-mbracă și cu fală,
Azi, întreaga Românie.

Ea-i o flamură creștină
Pentru neamu-acest ce vine
Și din rădăcini latine,
Dar din dacică grădină.

Timp de câteva milenii,
După câtă știre am,
La lumini de lămpi sau geam,
O cusură mâini de genii.

Fie iarnă, fie vară,
Ele-au reușit, cu acul,
Să îmbrace tot săracul,
Ca pe domni, odinioară.

Azi, am scos din lada veche
Acest prețios tezaur;
Nu-i de-argint și nici de aur,
Însă-i fără de pereche.

Marian Teodor Popescu
Membru al L.S.R.-Argeș

Te iubesc, Luna!

-Te iubesc, Luna, ce mult te iubesc!
Pe ţancuri abrupte sau drepte.
Acolo, sus, doar eu te găsesc
La Răsărit și-Apus, în clipele-trepte!

Izvorul ne cheamă pe-ascunse cărări,
Cristalul și roua din lacrimi
Ne-apropie liniștit, pe multele scări
Urcăm și visăm, plutind printre patimi.

Căprioara iubită, cu Sufletul gol,
Se pleacă smerit, cu capul spre Soare,
Îţi sărut fruntea, nebun fac ocol,
Pătruns, tremurând de-o dragoste mare !

Nu spui o vorbă, nu zic nimic.
Doar te sărut și te-alint în surdină.
S-a oprit timpul în pieptul tău mic:
Se-aude respiraţia, fină.

-Te iubesc, Luna, ce mult te iubesc!
Pe ţancuri abrupte, în noapte,
Sub cetini de-argint, cu tine trăiesc,
Mereu, printre rime și șoapte!

Ramona Enache
Membru al L.S.R.-Argeș

IUBIREA, FELINAR ÎNTRE STELE...

În foşnetul acut al gândului,
Ce răvășește sufletul izvorului...
Colindă umbre și temeri,
Din lumea lui nicăieri.

Între răsărit și apus,
În tot ce s-a supus...
Iubirea e unicul răspuns,
Ce în noi stă ascuns.

Între ziuă și noapte,
Printre haos și șoapte...
Iubirea e felinar între stele,
Lumină în toate inimile.

Între alb și negru,
Iubirea este centru...
Al Universului
Și al sufletului.

Iubirea e a sufletului mantie,
O stea a luminii ce-mprăştie...
Raze strălucitoare,
Peste lumea muritoare.

MIORIȚE DE PE PLAI...

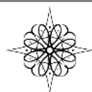
Steaua iubirii
Este peste priceperea firii...
Farmecul vieții
Stă în strălucirea tinereții.

Suntem ale vieții închise sertare,
Cu toții trecem pe aceeași cărare...
Nedumerire și necunoscut,
Pentru un copil nepriceput.

Suntem ale vieții cufăre
Avem de toate-n noi...
Dar din păcate ne simțim goi
Nu suntem liberi precum o pasăre.

Iubirea-i zbor de fluturi călătoare
Nu-i obosită, ci curge-n vadul clipei...
Iubirea-i a pădurii de argint cărare,
În orice inimă, o urmă a ispitei.

Printre al stelelor alai,
Mioriţe de pe plai...
Păstorul celor rătăciți,
De viață pribegiți.

Constantin Samoilă

NĂZUINȚĂ

Golindu-mă-n adâncuri de
cântecul cel mare
Mă simt curat, prea sobru şi falnic în destin
M-am regăsit cu faţa rămasă la păstrare,
Până la zarea oarbă, de unde să mă-nclin.
Văpăi necunoscute m-ating până la margini
Rămâi uimit în locul prezentului trecut,
Dar mai presus de vârstă, sau mai presus de vreme,
Stă nemişcarea mută în tot ce-i absolut.
Eu îmi sărut pământul şi îmi dezleg destinul
Mă-ntorc în altă vreme pe unde-am fost copil
Prin forţa ce mă-ndeamnă să împlinesc cu plinul
Entuziasmul umbrei cu soarele-n april.
Văzduhul din lăuntru-mi se frânge în afară
Când năzuinţa limbii se simte-n adevăr,
Chiar de mă sapă lutul sau plugul de mă ară
Nu poate fi atinsă nici de un fir de păr.

Dumitru George Sima

Membru al L.S.R.-Argeș

DE ZIUA TA

Dintre daruri, tu pe care
Vrei, iubito, să-ți aleg?
Luna, razele de Soare,
Ori Luceafărul întreg?

Vrei o stea mai depărtată?
Fulgere fără scântei?
Ți-aș alege bolta toată
Fulgere din inimă dar cu scântei
Și Pământul, dacă vrei.

Mii de spații aș străbate
Stelele pe rând ți-aș da,
Dar niciuna dintre stele
N-are strălucirea ta!

Am ales drumul spre inima ta
Glas simțurilor să-mi dai,
Din cuvinte și privire să-ți faci crezul tău
Din imagini -evantai.

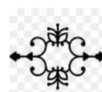
Astfel tu vei fi stăpână
Peste marile zidiri,
Să te port în suflet până
Voi intra în amintiri.

CĂLUȘUL – FOC ȘI PASIUNE

Dansul polpular cu bătăi din pinteni
Tare, apăsat și înflăcărat din străbuni lăsat.
Înalt, tinerel, pletos și subțirel
Nepotul de la bunic învățătură
Călușul cu credință și multă îndârjire
Pe publicul spectator îl îmbie.

Că e iute foc și cu aprigă bătaie
Opinca sus în aer saltă în amintire
De la bunic și pentru bunic în amintire
Vătaful știe a conduce ferm și iscusit
A lui trupă de călușari iscusiți
Chiar cu pasiune cum zicea vătaful.
Aplauze fără măsură spectatorii dăruind.

De apreciat că-n astă țară, doina și balada
S-a înfrățit cu al ritmului joc în doi, horă și
câte-o sârbă.
Jocul popular „veșnic tânăr” iubit este
mereu.
Noi urmașii lui Decebal, umblând în ritm
de joc
Umblând și pe la alții transmitem cu
mândrie
Cântul, jocul, portul a noastră bogăție.

Marina Pantazi

Melancolie de toamnă

Cortegiu funerar de frunze
uscate
Plutește pe străzile măturate de vânt
Ploaia le-a urnit din loc pe toate
Și acum plutesc în apă pe pământ.

E toamnă, melancolia e la putere
O simți în oase cu fiecare gând
Și peste zgomotul orașului e tăcere
În sufletele măcinate de cuvânt.

Căci oamenii cu sufletul poetic
Resimt cu vârf fiecare zi ce trece
Ei nu suspină în zadar
Trăirea lor nu e rece.

Toamna e un anotimp al visării
Spre o altă primăvară grațioasă
Și renașterea va lua loc trădării,
Frunzelor pierdute în orizontul pastelat.

Toamna e un timp al iubirii
Sufletele parcă se împletesc
Sub frigul și ceața uitării
Într-un cântec cu iz de crizanteme.

Aritina-Mihaela Ionescu

CAIN

-Unde este
Fratele tău?
L-a întrebat
DUMNEZEU
Pe Cain.
Acesta a răspuns
Impertinent:
-De unde să știu eu!
Eu îl controlez?
Și avea mâinile pline
De sângele
Fratelui său…
Îl omorâse…
Din invidie…
Și ce a realizat?
A devenit mai bun ?
Mai demn ?
În ochii Creatorului ?
În ochii săi de criminal ?
De fraticid ?
Noroc că nu se născuse SET
Poate și pe el
l-ar fi omorât.
Pentru Cain
A ucide
Ar fi devenit un sport.
O obișnuință
Să ucidă
Tot ce-i superior !
Și el a devenit superior ?
-A devenit un suflet rătăcit
Rătăcitor !
Hăituit de imaginea
Însângerată
A fratelui său ucis !
-Regretul îl poate învia pe cel ucis ?
-Oare chiar o fi regretat ?
Adam și Eva
Au știut cine le-a ucis
Copilul ?
-Ca să-l mângâie
În durere
Dumnezeu le-a dat pe Set.
Să ai un copil criminal,
Ucigaş cu sânge rece
E o durere mult prea mare
Pentru acei părinți!

Gelu Ungureanu

CU ROST ȘI FĂRĂ ROST

Călcăm cu o pondere
nesemnificativă peste marile
greșeli și chiar peste
îndreptarul vârstelor fără
țintă.
Uităm. Reluăm, retrăim.
Am citit atâta timp numai
cu lupa,
în speranța că nu va mări
numai literele,
ci și capacitatea de înțelegere.
Având bilet de voie înjurăm
întruna: cu mândrie, cu migală,
cu sârguință, cu osteneală, cu
chibzuință, cu rost și fără rost.

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

PRINTRE DEGETELE NOPŢII

Priveam printre degetele nopţii
-Cântecul verilor!
E fascinant cerul vieţii!
Toamne ruginii
răscolesc vertiginos prin unghere
foşnete tainice, gânduri, amintiri,

Craiul de la amurg
Înnobilează solemn fruntea iubirii,
Cu şanţuri adânci...
Mai călătoresc berze şi rândunici
în gânduri cu soare,
Peste oceanul din primăvară?
Valurile înspumate ne împroşcă noaptea,
În visuri de aur, la rădăcini
Ploi calde, din iubirile tandre şi...
La fântână-n Cireşu
Umbra ta mă aşteaptă la colţul dinspre cer,
Şi mă îmbrăţişază,
Iubindu-mă pe un vis cu petale de roze.
*
Doamne!!! Edenul nostru
s-a aprins deodată,
printre recifurile cerului,
Stelele Ursei Mari – răspândesc iarăşi, scântei,
Oglindite în nopţile din ochii tăi!

SINGURĂTATE

Apele spiritului nestăvilite,
Au năpădit insula noastră,
De vară.
Din poveştile înverzite
Se întorc în iarna femeii singure,
Viziuni!

- Copiii,
Serile de iubire,
Tandrele cuvinte
Din poemul tău neterminat
Se dizolvă-n valul vremii.
Prea grăbite şi nepăsătoare
Clipele le înghit,
Pentru totdeauna, nerostite!
*
Din cuvinte ca nişte privighetori jucăuşe
În serile calme îţi alintam
Catifelate stelele din priviri,
Şi tu mă-mbrăţişeze...
Câte viziuni fugare, fericite
Ne pândesc pe la colţuri
Umbrele se contopesc în gheţuri...
Îndrăgostiţi la bordul iernii,
Priveam printre degetele nopţii
Cântecul verilor noastre, înverzite!

VIZIUNE DE NOAPTE

Am avut o viziune, azi noapte!

Dintr-o vale adâncă - desculţă-în prundişul văii,
gândul hoinar desluşea taine pierdute în stele,
tălpile sângerau!

Gârbovită, secera lunii cosea şi cosea
spicele rugăciunilor ce crescuseră prea înalte.

Apăsau pe cugetul meu, umerii nopţii
cu gânduri albastre, puzderii!

Deodată...
printre gânduri revărsate,
- apă şi durerile Tale!
Am zărit ca-ntr-o vrajă
plutind spre cer, Crucea pe Caraiman!
Din ochii Tăi, justiţiar...
creştea spinarea muntelui,
se revărsa pe coaste ca un fluviu,
mulţimea de oameni!

- Se căţăra către cer, printre stânci,
rugăciunea ... ca o capră neagră!
Îngerul s-a ivit pe culme din lăcaşul Luminii
în braţe, cu mortul în giulgiul său alb.
Ochi-i plângeau:
-anatemă!

Din vale, i-a răspuns un plânset de fiară,
omenirea se lipea înfricoşată de stânci,
când se repezea-n salturi...
fiara albă , peste stânci, către cer...
-În lături, a grăit cu voce de om, tigrul!
Vieţile voastre nu-mi trebuiesc...
Îngerul să-mi dea-n shimb... Făptura!
-Pe tânărul cu plete de soare, palid ca lumânarea,
ce-l duce spre moarte!!

Îl înşfacă în gheare, cu un răget teribil,
- o rană uriaşă sfâşie noaptea!
  Mă cutremur, îngheaţă suflarea,
noaptea se-nfricoşază,
Când ...Arătării-i cresc aripi,
 cu prada se înalţă-n văzduh,
 apoi... semeaţa culme se deschide,
   fiara o-nghite...
Pacea coboară sub razele Crucii,
pe Caraimanul Ceresc!

Am avut o viziune, azi noapte!

Mihaela Bujor

Mă rog

De n-ar fi avut cerul cel sfânt stele,
Cine-ar fi știut de dorințele mele?!...
De printre flori în rouă eu caut în înalt,
Când cade câte-o stea, o rugă sus eu salt.
Și nu aș vrea ca să rămână sărac
Cerul curat, dar ce pot să fac,
Când eu mă rog numai de bine
Și pentru mine, și pentru tine?!...
Și pentru frunze, și pentru iarbă,
Și pentru tot ce de iubire întreabă.
Mă rog pentru lutul care ne ține,
Pentru infinite clipe de zâmbete pline.
Mă rog pentru viață și pentru izvoare,
Pentru toate păsările călătoare,
Pentru ce iubesc, pentru dor și iele...
Și-ncă pentru multe are cerul stele.

Dacă

Dacă mă-ntrebai de ieri
Câte ceasuri, câte seri
Adormeam cu ochii uzi,
N-aș fi spus, să nu auzi
Cum cădeau ca niște pietre
Lacrimi ce îmi stingeau vetre
În care ardeau în foc
Clipele-mi fără noroc.
Dar tu mă întrebi acum
Când m-am ridicat un fum
Din tăciunii ce-au rămas.
Că tu ai făcut popas
În inima mea amară
Și din fum, sunt floare rară,
Ce ai pus-o-n piept la tine
Unde-i cald și-i este bine.

Nae Stancu

Clandestinitate

Iubito, când ne vedem noi,
Ce fericire, ce răsfăț!...
Plecăm în grabă, mai apoi,
Eu la soție, tu la soț.

La zaiafet

Vine vinul și friptura
Și castronul cu salată,
Desertul cu prăjitura,
Vine și nota de plată.

Apetit

M-am dus dis-de-dimineață,
Să cumpăr niscai verdeață;
C-am niște pofte avide,
De ceva cu pesticide!

Ipostază

Am un dinte lipsă-n față
Și de lume mă feresc,
Că-mi vine, pe sub mustață,
Să zâmbesc.

Mahmureală

Îl caut cu disperare
Și dacă-l prind îl sugrum,
Pe nefericitul care,
A pus cârciuma-n drum.

Silvia Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș

POETUL

Sus pe cerul cernit luna tremură tristă
Trimițând în zenit lacrimi seci în batistă,
Se adună poeții în crepuscul frenetic
Și invocă profeții din exil ipotetic.

Timpul curge cromatic peste lume și viață,
Mesager carismatic în albastru se-nalță.
Când se naște poetul ursitoarele-muze
Îi pictează portretul și-l sărută pe buze.

Îi ursesc să iubească nevăzutul himeric,
Norociri să vestească în limbaj ezoteric,
În visare să crească și să cânte iubirea
Pe Cuvânt să-l slujească împlinindu-și menirea.

Conceput din Iubire și din Taina adâncă
În divină-nsoțire înflorește pe stâncă,
Din Lumină se-nfruptă adunând-o în palme
Când pe bruma căruntă în tăcere adoarme.

Ana-Maria Manea
Studentă în anul al-II-lea la Facultatea de Psihologie Pitești

Rugăciune

Spun cu mama o rugăciune,
Înainte să adorm
Să avem vise plăcute
Și s-avem un dulce somn.

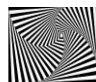
Pentru ziua ce-o urma
Eu cer multă sănătate,
Iară cetele de îngeri
Să n-ajute-n toate, toate!

Pițigoiul

Pe o creangă mititică,
Piuie colo-n zăvoi,
Ciufulit și mort de foame,
Un pui mic de pițigoi.

Uliul l-a zărit îndată
Cum stă trist și zgribulit,
Dar un ciobănaș bătrân
Iată că l-a și zgornit.

A pus puiul mititel
În căciula lui de lână,
A luat bâta și dulăul
Și-au plecat toți către stână.

Marius Ionescu
Membru al L.S.R.-Argeș

TRIOLET DE NOAPTE

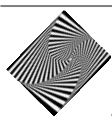
Greieri cântau prin părul tău
în noaptea cea de blues astral
făcând un mare tămbălău...
Greieri cântau prin părul tău
un cântec cu păreri de rău
sunând firesc şi-aşa normal:
"În noaptea cea de blues astral
greieri cântau prin părul tău..."

RONDEL DE VIAŢĂ

Eu ştiu că viaţa nu-i atât de rea
când te privesc venind acum spre mine
cu paşii fermi în ploaia care vine
peste oraş şi peste lumea mea...

Am şi uitat de orice boală grea
iar ploaia pare c-o să se termine
Când te privesc venind acum spre mine,
eu ştiu că viaţa nu-i atât de rea

Te-aş invita apoi la o cafea
de-aş şti că ne-am simţi atât de bine
şi dacă spui că ţie îţi convine,
şi că probabil ne-om mai revedea,
eu ştiu că viaţa nu-i atât de rea...

Lidia Manea

De Paşte

Iisus pătrunde în suflet
Ca-n fiecare an
Să Îl primim smerit -
Nu vrea averi, nici bani.

Cu suflet primenit
Cu-ajun și rugăciune
Să așteptăm Lumina
Cu pace, gânduri bune.

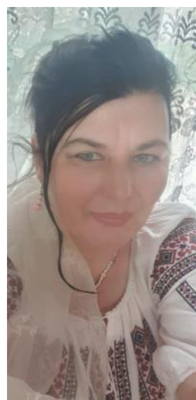
S-avem în noi răbdare ,
Să dăm cui întinde mâna
Și să primim iubire,
Căci viață-avem doar una.

Cu fruntea către Ceruri,
Genunchii la pământ,
Să picurăm în suflet
Din lume ce e sfânt:

Credință neclintită,
Neobosită trudă,
Iubire pentru semeni-
Iertare pentru iudă.

Elena Toteanu

Pălămida şi floarea de crin
Fabulă

O floare de crin ieșise la soare
Dar o pălămidă țepoas-o văzu.
Ce albă era, luminoasa floare!
Și cum printre ierburi zarea strabătu.

Cu parfumu-i tainic seducea natura;
Florile de mai toate-o îndrăgesc,
Însă pălămidei nu-i mai tace gura
Și le tot înțeapă în chip pământesc.

„Ce-are floarea aceea mai bun decât mine?
Și cum de se-nalță cu chipu-i regal?
Cum de își permite când e „orișicine"?
N-are bani, nici faimă să-mi fie egal!"

„Sigur, pălămidă, nici mie nu-mi place
Floarea cea de crin ce se-nalță acum"
Spuse un scaiete. Și el plin de ace
„N-ar fi bine, soro, s-o aruncăm în drum"?

Un brusture-n umbră gândește la fel
Și le-ajută-n taină planul să-mplinească.
Printre buruieni nu era un țel
Dar doreau din suflet să se veștejească

Floarea cea de crin, doar să nu mai fie.
Se uniră toate și-o aruncă-n drum;
Dar trecu pe-acolo fără să se știe
Chiar un botanist și-o ridic-acum.

„Ce floare frumoasă!" Zise omul care
Cunoștea atâtea buruieni și flori.
„E floarea regală! Cum a ajuns oare
Pe drum în țărână? Mă ia cu fiori!

Am s-o duc acasă și-o ofer cadou
Regelui, când trece la noi prin oraș.
N-o apreciază orișicare bou
Sau orice urzică ce crește-n imaș"

Morala:
Așa e și omul. Se-nalță sub soare
Și ridică-n zare idealul sfânt.
Nu-l apreciază nenea „orișicare"
Dar cu siguranță are pe pământ

Semeni ce-l admiră, care simt la fel,
Nu trăiesc în umbră doar ca buruiană.
Înalță stindarde, urmăresc un țel,
Schimbă chiar istorii sub a lumii geană.
Astfel este geniul! Fii și tu ca el!

Liliana Nanu-Pictură pe frunză

Maria Chirtoacă

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

ORCHESTRĂ

Prin lumea asta călător,
Eu cânt din când în când de dor

Și către zare se resfiră
Mai blând povestea mea pe liră

Și frunzei mai ușor îi este
Să zboare-n vânt ca o poveste

Și versul meu se înfioară,
Că-l simt pe Dumnezeu vioară...

O LACRIMĂ

O lacrimă cuprinde o iubire,
O lacrimă un grai întreg încape
O lacrimă cât un șirag de ape
Acoperă adesea-ntreaga fire.

O lacrimă, din inimă când pleacă
Pământu-ntreg îl mătură de vrea,
Dar și-n lumină poate să întreacă
Atunci când izvorăște, orice stea…

Marius Graure

SEARA DE VARĂ

Ca albul florilor de nuferi vara,
Visînd nestingheriţi pe lac,
Aşa-ţi doresc să-ţi fie seara
Şi cu parfum de liliac.

Zăreşti un trandafir la geam la tine,
Ce fericită îl deschizi.
Primeşte-l! Trandafiru-i de la mine,
Arzînd de pofte şi dorinţi.

Aşa gingaş l-ai luat în mînă
Şi alb el s-a făcut, ca mîna ta.
Iar cînd mă chemi, dorinţa să-ţi rămînă
Aprinsă ca venirea mea!

Această-ngemănare de idei,
De sentimente, de culori,
Au perceput-o ochii mei,
Numai la tine şi la flori.

Ce muzici eşti tentată să asculţi
În seara cu parfum de liliac?
Ascultă trandafirii care vin mai mulţi
Şi versuri din petale ţie-ţi fac!

Elena-Filoteea Bădescu

Fragment din romanul „**Expediție imposibilă**'' scris de eleva **Elena Filoteea Bădescu**,
clasa a-XI-a D, Liceul Ion Barbu.

Expediție imposibilă

Al doilea volum: Ruinele trecutului

Ucizi, ucide-te sau lasă-te ucis! Erau regulile jocului. Prins în vâlvoarea unei provocări mizerabile pe care o acceptă pentru a salva viața unei detective, alegere de care chiar și el este surprins, Elvis acum în vârstă de numai 19 ani ia niște decizii care îl vor costa foarte scump.

Nici chiar Lora, frumoasa detectivă cu părul negru și ochi întunecați, pe care acesta simțise nevoia să o apere, nu reușise să demaște așa zisul asasin misterios, până ce, în mod neașteptat, asistă la scena unei crime.

Prinsă în contradicții și totodată mistuită de flacăra unei iubiri pure și sălbatice pentru puști, aceasta îi va acoperi urmele.

Haosul depășește orice limite atunci când Lora este găsită ca fiind complicea criminalului, în timp ce în viața tânărului Elvis își face apariția un bărbat misterios.

Volumul este psihologic axându-se pe trăirile profunde ale fiecărui personaj făcându-te să te simți în pielea lor și punându-te astfel în situații care să îți dea de gândit: cum un om aparent cumsecade devine un monstru, iar un criminal în serie un tată iubitor?

Scopul într-adevăr scuză mijloacele? Iar în dragoste într-adevăr nu există reguli? Lumea are numai nuanțe de alb și negru sau există și nuanțe de gri?

Capitolul 1: Martorul

California. Los Angeles. În urmă cu 16 ani. Toamna anului 1946. Bulevardul Tăcerii. Bloc 9. Scara A. Apartamentul 66.

Muzica părea că dărâmă pereții mânjiți cu pete de mucegai. Se auzeau bătăi în podea și tavan de la vecinii nervoși din cauza gălăgiei.

- Hei, Elis! Am adus pateuri! – salută puștiul rânjind într-o parte.
- Elvis, cretinule! Am spus că mă cheamă Elvis!
- Așa am zis și eu! Probabil ești beat turtă.
- Nu încă. – ținu să-l contrazică superior.
- Unde le pun?
- Mi le dai, normal! Eu găzduiesc petrecerea!

Tânărul își băgă mâna în buzunar și o scoase la fel de goală ca și înainte.

-Nu-mi spune că le-ai mâncat, ingratule! – se enervă gazda lovind un perete cu șutul.

- Scuze, Elvis!
- Ar trebui să te arunc pe geam...
- Am să-l sun pe Vali, sigur aduce pizza.
- Îl sun eu! Tu rămâi în hol. Nu vreau să-mi furi ceva! – spuse Elvis pironindu-l cu privirea pe băiatul de 17 ani.
- De parcă ai avea ceva de furat... – îngână în urma lui.
- Te-am auzit! – strigă din camera alăturată.

Duse telefonul cu fir la ureche.

- Iubito nu mă mai suna! Lucrez în seara asta, chiar nu am timp. – îi răspunse o voce rugătoare.
- Ăău ce măgar!
- Elvis! Am crezut că ești... – râse.
- Și eu care credeam că vii la petrecere!
- Firește că vin!
- Ăău... Măgar și pe deasupra mincinos! Halal muncă!
- Dacă i-aș fi spus unde merg de fapt, ar fi insistat să vină și ea.
- Nu văd care e problema! Frumoasa ta păpușică e binevenită oricând. – rânji.
- Ce gentleman!
- Normal! Doar vorbești cu Elvis Perrishton! Ăău! Fă-mi un favor și întreabă-ți iubirea dacă îi place mâncarea mexicană. S-a deschis un restaurant fantastic.
- Elvis, o singură dată să te mai prind cu iubita mea și jur că te fac preș și te pun în fața casei!
- Ăău... bine, dar totuși întreab-o!
- De ce ai sunat?
- Îți amintești când ți-am făcut lipeala cu Juliette a ta? Acum îți cer favorul înapoi. Vreau să cumperi niște pizza.
  Bărbatul oftă.
- Fie! Mă bucur că scap cu atât.
- Ăău! Și niște pufuleți! Ador prostiile alea!
- Asta-i tot?
- Niște băuturi, dacă se poate.
- Ești gazda unei petreceri, omule! Nici atât nu ai?
- Cumperi sau nu?
- Fie! Ai scaune sau trec și pe la un magazin de mobilier?
- Nu-ți face griji pentru asta, amice! Oricum nimeni nu mai nimerește scaunul după a doua sticlă!

Puse telefonul la loc și-l anunță pe băiat cu un ton binevoitor scuturându-și palmele satisfăcut:

- Hei, Ruxi, băiete, se pare că ne-am făcut cu ceva haleală!
- Vine Beatrice?
- Ăău... Copil pervers, vorbeam de pizza și pufuleți! Acum dă-mi înapoi brelocul cu delfini!
- Poftim?
- Nu face pe prostul! Te-am văzut prindeschizătura ușii de la bucătărie!
- Am stat aici tot timpul. Nu am furat nimic!

Elvis își scoase briceagul.

- Dă-mi-l sau te tai! – mârâi amenințător întinzând lama spre acesta.
- Haide omule, e doar un breloc!
- Cu delfini!
- Mă piș pe ei de delfini!
- Număr până la cinci, Raxton!
- Ia-ți rahatul! – aruncă obiectul pe gresia crăpată.
- Ăău... – Elvis îl ridică zâmbind.

Brelocul era o tinichea, da, dar era singurul obiect care îi amintea că ar trebui să-și păstreze banii pentru o eventuală escapadă la plajă.

- Crezi că ai o boală mentală?
- Nu-l imita pe proful de geografie!
- Ei bine, eu știu cum să afli dacă ai probleme la mansardă sau nu!
- Ascult.
- În caz că nu ai nimic, mâna ta trebuie să-ți fie mai mică decât fața.
- Ăău! – își puse palma peste față, măsurând-o.
  (Va urma)

Ovidiu Ștefan Ciucă
Membru al L.S.R.-Argeș

Las să curgă

O noapte scurtă. În ciuda faptului că noaptea a fost albă, mă simt bine, sunt liniştit, în pace.
Plutesc ca un norişor în oceanul văzduhului.
Primăvara îşi face simţită prezenţa.
Parfumul florilor ne îmbie peste tot, mirosul exultă de aromele felurite ale pomilor fructiferi ce îşi desfac petalele, plantele comestibile ne anunţă că sezonul este în plin vârf.
Păsările călătoare au sosit, îşi fac cuiburi, unele se bălăcesc în apele râului Argeş.
Ieri am văzut câteva raţe sălbatice, altele erau în zbor către destinaţii doar de ele ştiute, unele necunoscute de către mine, cu gâtul lung ca al gâştelor sălbatice. Cerul se oglindea cu ai săi nori în apele râului Argeş. Trecând prin parcul Lunca Argeşului am auzit ciorile care sporovăiau de zor, în timp ce pe sol persista o aromă cu iz de peşte. Îmi place să scriu. Despre ce? Despre orice este bun, pozitiv, fără să supăr pe cineva. Să iubeşti cu adevărat înseamnă să treci peste dorinţele fizice.
Să apreciezi omul aşa cum este.
Afară este înnorat, dar sufletul zâmbeşte.
Ce-mi mai place? Să copilăresc, să fiu eu cel adevărat, să-mi manifest iubirea prin ochi, cei ce reprezintă oglinda sufletului.
Să cred sincer în iubire, fără să am aşteptări, să fiu înconjurat de prieteni adevăraţi, sinceri.
Să las să curgă, să iau totul aşa cum este.
Să mă bucur de tot ceea ce primesc ca dar. „Dar din dar se face rai,, era o zicală ce-mi este foarte dragă!
Desigur, să mă bucur mereu de tot felul de prieteni: oameni, păsări, vegetale, stele, nori, planete noi!
Să călătoresc şi să vorbesc cu pământul, cu iarba pe care calc şi care nu vreau să simtă greutatea mea, să nu simtă durere!
Noaptea scurtă m-a întinerit, trezindu-mă cu speranţe noi. Ploaia îmi creşte elanul, iar dialogul cu mine devine vizibil prin scris.
Iubirea mea se manifestă în sfera primăverii curate, a miresmelor împrietenite într-un joc al copilăriei menite să schimbe mentalităţi vechi.
Pe toate astea le iubesc, toate sunt aşa cum e normal să fie!

Dorina şi Mihai Moise
Membri ai L.S.R.-Argeș

Icoana Maicii Domnului

I. Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,/ Ai venit şi în oraşul meu,/ Tu i-ai adunat pe bătrâni, pe tineri şi pe copii,/ Să dai mântuire tuturor celor vii!
II. Maică, nu te uita la noi, cei oropsiţi şi goi!/ Tu ştii că-s vremurile cele de Apoi !/ Sunt vremurile în care diavolul răcneşte ca un leu,/ Căutând pe cine să înghită, sfidând pe Dumnezeu!
III. Părintele nostru Arhiepiscop Calinic,/ Te-a adus pe tine, Icoană ce nu eşti dar mic,/ Tu, sub acoperământul tău, ne ţii aproape de Dumnezeu!!/ Eşti Maica cea bună şi preamilostivă a întregii creştinătăţi, / Tu calea spre mântuire de-a pururi ne-o arăţi!/ Să îndrăznim să păşim aşadar în lumina-i cea mântuitoare,/ Mulţumind Măicuţei pentru iubire, pace şi ardoare!
IV. Când ai venit la noi, oraşul a prins viaţă, / Tu, Măicuţă ne dai pururi bună
povaţă,/ Să prindem aripi în această viaţă,/ Tu nu vrei pieirea niciunui
creştin,/ Care se închină Ţie în veci, Amin!
V. Fiul Tău primeşte orice rugăciune de la Tine,/ Tu-i îndrepţi pe cei
păcătoşi către bine !/ Tot creştinul află mângâiere întru Tine / A noastră soartă
tu o înseninezi cu iubire şi lumină!/ Tu oblăduieşti pe copii sub al tău
acoperământ/ Astfel ei află de dulceaţa Domnului celui Sfânt./ Tu apropii pe
tineri de Bunul Dumnezeu/ Cunună de iertare şi pace pui mereu/ Pe frunţile
şi creştetele creştinilor nevoitori./ Tu ne înmiresmezi cu ale ochilor tăi flori!
VI. Tu ne deschizi prin nouri o poartă de lumini, /Tu ştergi prin orice locuri

umbra dintr-ale noastre vini,/ Tu odrăsleşti pârga de Rai cea
preanevinovată/ Domnul cel Sfânt în rugăciune astfel ni se'arată!
VII . Ai poposit la noi şi-ai stăruit,/ Cu chipul Tău cel adorat şi nelumit,/ Să deie
mângâiere la tot creştinul ostenit/ Prin trudă şi de foc duhovnicesc reînnoit !/
Părintele nostru drag Calinic pe tine cu sfinţenie ni te-a dăruit, / Să faci lumină
în lăcaşuri sfinte,/ Prin cele mai întraripate gânduri şi cuvinte!
VIII. Tu ai ales ca să ridici neamul cel omenesc./ Dintru rătăcirea veacului acestuia
nefast./ Căci pacea ta e bună ca iertarea./ Noi în al tău acoperământ aflăm mereu
salvarea!
IX. Părinte Calinic, păstor ales al turmei lui Hristos,/ Tu ai adus-o pe Măicuţa la noi
spre preamare folos. / Noi nu trăim fără de-al său prinos,/ De pace şi iubire peste al
veacului ponos!
X. Mântuitorule, Tu primeşti orişice rugăciune de la Maica Ta,/ Pe noi să ne apleci în
scaunul de spovedanie peste Crucea Ta,/ Să ne primeşti cu dragoste la Sfânta
Spovedanie,/ Să mulţumim de-a pururi pentru a Bisericii predanie!
XI. Icoana Ta a poposit şi la Ioneşti,/ Mândră mănăstire unde tot săracul s-a nevoit, /
Şi ştim că acolo prin Visul Fecioarei s-a făurit,/ Locaş fără seamăn cu rostul
strălucit ! –Şi dinainte de Înfricoşata Judecată, / Noi ştim precum Apostolul ne
învaţă,/ Că nicio cirtă sau o iotă nu va trece,/ Până când se va înfăptui a
Domnului preasfântă vrere./ Iar noi atunci din lanţuri izbăviţi,/ Vom exulta prin
veacuri mântuiţi !/ Printr-ale tale mile Maica Noastră ,/ Noi vom deschide a
Împărăţiei Cerurilor fereastră!
XII. Nu ştim ce vremuri mai vin peste noi, / Dar ştim că Tu, Măicuţă, ne aperi de
nevoi,/ Tu eşti rudenia noastră ce la Tronul Fiului Tău te rogi,!/ Mijlocind pentru
noi Tu mereu ne dezlegi,/ De pofte, de păcate, de amărăciuni,/ Ne dai lumina
vieţii şi dorul de străbuni!

SCRIERILE ELEVILOR

Coordonator rubrică: prof. Maria Simona Mitroi, Școala Gimnazială Ion Pillat, Pitești

Diana Elena Nicolae
clasa a XI-a
Liceul Teoretic Ion Barbu, Pitești

O lacrimă

O lacrimă curge în gol
Și-mi spune ca n-am să mor
Chiar de mă sting pe Pământ,
Durerea rămâne în gând.

Cum să simt?
Că mă sufoc
Prin a mea lacrimă
Pierd tot.

Doar o lacrimă ajunge,
Speranța din suflet o stinge.
Unde ești când eu te strig?
Dă-mi o șansă să înving!

Am putere
Înving tot
Chiar de-n război plec...
Șchiop.

E o luptă
Eu cu mine,
Dar gândul îmi e la tine,
Doar așa nu-mi ies din fire.

O lacrimă
Și mă întorc.
Căci doar tu ai înțeles
Când cuvintele n-au sens.

Ştefan Marius Miulescu
Sc. Gimnazială I.L.Caragiale Piteşti
Clasa a III-a C

Gărgărița

La țară în grădiniță,
Pe o frunză de lalea,
A zburat o gărgăriță,
Mică cum e sora mea.

Cu aripile desfăcute,
Își ia zborul de pe frunză,
Și privesc cum se așează,
Lângă altă buburuză.

Nu mă mișc să nu le sperii,
Sunt frumoase pe o floare,
Strălucesc în roșu aprins,
Sub o rază arzătoare!

Maria Cătălina Andrei
clasa a XI-a
Liceul Teoretic Ion Barbu, Pitești

Umbra iubirii...

Ce mi-aș dori să zbor
Să te veghez de zor
Inima tu să-mi alini
Privind cu ochii cristalini,
Chipul meu și bucuria,
Buzele-ți poartă mărturia.

Sărutul cald pe-a mea frunte
Să întârzie primejdios
Pe câmpie flori mărunte,
Glasul tău melodios,
Îl ascultă, fermecate,
De parfum înmiresmate.

Stăm întinși pe iarba crudă,
Păsările ne încântă,
Cu triluri melodioase,
Zboară pe cer grațioase,
Tu îmi dai însă de veste,
Că totul este doar poveste...

Ioana Anișoara Georgiana
clasa a IX-a Liceul Tehnologic Constantin Brâncuși, Pitești

Iubirea

Iubirea, O, Doamne, iubirea
Poate spune cineva că n-a simțit-o niciodată?
Nu cred, sau dacă da, înseamnă că-i o persoană tare ciudată.
Toți iubim
Familia, animăluțele de companie, pasiunile.
Cu ajutorul iubirii trăim.

Mai ales cei aflați la vârsta adolescenței,
Își iubesc iubitul sau iubita,
Sunt reguli simple în acest joc tulburător,
Un pas greșit, și după despărțire vei fi cuprins de dor.

Ce trebuie să faci oare?
Să iubești cu adevărat!
Locul din inimioara ta pentru acea persoană, să bată neîncetat.
Și dacă într-adevăr se oprește,
Spune-i ce simți și de minciuni o ferește.

Până și despărțirea trebuie să conțină iubire.
Sună paradoxal dar spun ceea ce simt, bine?
Îți iei rămas bun de la persoana ce-ai iubit-o și-i urezi succes în viață,
O despărțire nu trebuie să decurgă de parcă ai fi la piață.

Aceleași reguli sunt la orice tip de iubire
Și mi-ar plăcea să nu existe final cu dezamăgire.
Cum este spre exemplu natura
Căreia trebuie să-i înțelegi căldura, să-i înțelegi și vântul,
Pe scurt să înțelegi pământul.
Să iubești fluturii ce zboară și florile ce îi așteaptă
Chiar și albina ce uneori nu-i foarte înțeleaptă.

Să iubim tot ce ne înconjoară
Și așa vom avea o viață extraordinară!

Anda Cîrstoveanu
clasa a V-a
Şcoala Gimnazială Ion Pillat, Pitești

Întoarcerea în herghelie

Safira, plictisită de stat într-un singur loc, a ieșit din pădure. Acolo, chiar la marginea pășunii, s-a întâlit cu herghelia sa, care era condusă de un alt lider: Armăsarul Potcoavă, acesta nu era deloc ca Sir Hatt.
I-a povestit toate cele întâmplate, cum a pierdut lupta și l-a provocat pe armăsarul Potcoavă.
Potcoavă era un cal tânăr, pielea lui era în două culori: alb și negru. Safira l-a provocat la luptă, alerga spre Potcoavă și el spre ea. Apoi, deodată s-au ridicat pe picioarele din spate și au început să se lovească cu copitele din față. A fost o luptă aprigă! În sfârșit Safira a câștigat lupta iar Potcoavă a părăsit herghelia.
Safira era foarte fericită! Toți căluții din herghelie au venit fericiți la ea, să o felicite.
Dintre ei, Sally era prietena care îi lipsise cel mai mult. Sally era o iapă tânără de culoare alb-gălbui, numită cremello. Deși era foarte tânără, ea era înțeleaptă și o sfătuise pe Safira să nu lupte cu
Sir Hatt. Acum însă Sally era foarte fericită alături de Safira, amândouă alergau și coamele lor zburau
maiestuos prin bătaia vântului. Cu toții s-au prins într-un galop de fericire, frumoasa Safira fiind în fruntea lor ca un adevarat lider.
După galopul de fericire, caii erau obosiți. Ei se întindeau epuizați pe jos, maiestuasa Safira rămânând în picioare, pentru a vedea pericolele și pentru a-și anunța companionii. Urechile ei ciulite, se răsuceau să prindă cel mai mic zgomot, pentru că dacă nu știați caii au șaisprezece mușchi în fiecare ureche.

Capitolul II din volumul de povestiri pentru copii „Magia Safirului,, Editura Pufina 2024

Tudor Petrică
clasa a V-a
Şcoala Gimnazială Ion Pillat, Pitești

Jim, salvatorul lumii

Jim este un băiat de șapte ani, care trăiește în Houston, Texas, alături de bunicii lui. Părinții l-au părăsit când era foarte mic, iar bunicii l-au luat sub aripa lor. Aceştia sunt pentru băiat nu doar bunicii lui, dar și părinții și cei mai buni prieteni.

Jim este foarte pasionat de istorie. A citit toate cărțile istorice din casă. Ar putea preda istorie la fel de bine ca un profesor. Dar el nu se pricepe prea bine la egipteni, așa că și-a rugat

bunica să meargă cu el la bibliotecă și să-și ia o carte despre egipteni.

Acesta a aflat aflat de primul rege al egiptenilor, Narmer, care a unit cele două regate : Egiptul de Sus și Egiptul de Jos. A aflat cum trupurile neînsuflețite ale faraonilor erau puse în sarcofage, iar înainte de asta erau mumificate. Sarcofagul cu mumia în el era pus într-o peșteră subterană alături de multe bijuterii de aur și alte comori.

Bunicii lui, văzând cât de harnic și de conștiincios este, au decis să îl ducă în Egipt, mai exact în Valea Regilor și să viziteze Marea Piramidă din Giseh.

Jim era foarte bucuros că mai avea o ocazie să învețe mai multe despre egipteni și poate chiar să descopere lucruri noi, căci el voia să se facă arheolog, nu profesor de istorie. Se și apucă să-și facă bagajele. Nu uită să-și pună și cartea cea nouă. Și bunicii lui procedară exact ca el.

A doua zi, Jim se trezi foarte devreme, la ora trei. Știa că la ora șapte avionul pleacă. Putea să se scoale și la cinci și jumătate, dar Jim nu mai avea răbdare, așa că își trezi bunicii. Nici nu mai mâncă. Era tare agitat. Se îmbrăcă, bunicii făcură la fel și se urcară în mașină.

Ajunși la aeroport, călătorii noștri se urcară în avionul ce mergea spre Cairo. În el erau o mulțime de oameni.

Avionul decolă. Bunicii, obosiți, se culcară, dar Jim, nicidecum. Își scoase cartea și începu să citească.

Ajunși în Egipt, în Valea Regilor, aceștia vizitară mormintele unor cunoscuți faraoni, printre care și pe cel al lui Tutankhamon, conducătorul Egiptului în secolul al XIV-lea î.Hr. El este fiul faraonului Amenhotep al IV –lea și al reginei Kiya.

După ce vizitară Valea Regilor și Marea Piramidă din Giseh, Jim se pierdu prin mulțimea de oameni. La un moment dat, ieși din mulțimea de oameni, până când ajunse într-o parte pustie a deșertului. Disperat, alergă și se împiedică într-un os. Acesta era de fapt o manetă care deschise o peșteră subterană. Curios, băiatul intră în ea. Coborî scările și ajunse într-o încăpere uriașă, în care se afla mult aur și un sarcofag. Era exact cum citise în cărți. Era mormântul unui faraon. Dar, ce îi atrase atenția a fost un pocal mare de diamant. Vru să îl ia, dar în acel moment, din sarcofag ieși o mumie. Jim văzu pe jos un cuțit de aur. Îl luă și încercă să doboare mumia. Reuși.

Jim luă pocalul. Îi deschise capacul. Toată grota se încețoșă din cauza fumului care ieșea din pocal. Deodată, se făcu văzută o stafie. Aceasta vorbi:

-În sfârșit, după mii de ani de așteptare, m-a eliberat cineva! Arheologii au fost prea jalnici să-mi găsească mormântul, mie, Cleopatrei, ultima regină a Egiptului. A reușit în schimb un amărât de băiat. Acum că sunt stafie, nimic nu mă mai poate opri!

- Ce-ncerci să pui la cale, regină, stafie malefică? Eu, Jim te voi opri!

- Ha, ha,ha, ha,ha! Ce glumă bună! Nu ești în stare să omori nici un șoricel. Dar, o să-ți spun care este planul meu măreț, ca să nu zici că sunt neam de traistă.

- Da, spune-mi-l!

- Ai răbdare! Nu sunt la cheremul tău. O să-ți spun pe scurt. Cum tu m-ai eliberat pe mine, așa o să eliberez eu celelalte stafii-faraon din pocalurile lor, căci fiecare are un pocal. După aceea ne vom uni și vom crea o stafie-faraon de peste 100 de metri.

În timpul acesta, Jim scoase telefonul. Fotografie repede stafia și trimise poza bunicilor.

- Ce e chestia asta? întrebă stafia Cleopatrei.

- E un instrument cu care omor fantomele.

Vă dați seama, băiatul mințea. Căuta doar să mai câștige timp. Fantoma părea speriată.

(VA URMA)

Pictură: Loreta Din

CUVÂNTUL ARGEŞEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 2 (32) 2024 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- **TEHNOREDACTARE** şi concepţie grafică coperte şi interior revistă - **CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

- CORECTURĂ: VASILE GHIȚESCU

Adresa redacţiei:Centrul Cultural
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.
wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la Tipografia Panfilius Iași

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți:cris.onofre@yahoo.com

PICTURI: LORETA DIN

Picturi în ulei de Christine Bernadette Rousseau

